

ΑΙ ΔΥΩ ΑΗΔΟΝΕΣ.

[Κατὰ μίμησιν Ἀγγλικῶν ποιημάτων.]

ΤΟΙΣ ΠΟΙΗΤΑΙΣ.

—ο—

I.

Ἡ αὔρα ἐφιθύριζεν εἰς δάσος γηραλέον,
Ἐνῶ ἀπὸ τὴν γείτονα ἀκτὴν τῶν ἀλιέων
Ἦκούοντο τὰ ἄσματα ἀπὸ διαλειμμάτων,
Ἐπιπετώντ' ἀρμονικῶς ἐπάνω τῶν κυμάτων.
Καί μετ' ὀλίγον τῆς νυκτὸς ἐπῆλθ' ἡ κνημεία,
Καί ἐκ τοῦ στερεώματος ὡς νόμφη ἐρασμία
Φῶς ἱλαρὸν διέχυεν ἡ φοῖβη τοῦ μαύου
Ἐπὶ τοῦ δάσους, τῶν ἀκτῶν καὶ τοῦ ὑγροῦ πεδίου.

II.

Ἦρὴν τῆς νυκτὸς ἡ σιωπὴ ἐπέλθη βαθυτέρα,
Ἐνῶ βραδύνας γεωργὸς τὸ δάσος διεπέρα,
Ἐστάθη καὶ στιγμὰς τινὰς προσήλωσε τὰ ὄτα,
Τὴν ὄραν καθ' ἣν ἔχουν τὰ μέλη των τὰ πρῶτα
Εἰς τῆς ἐσπέρας τὰς ὑγρὰς πνοὰς αἱ ἀηδόνες.
Ἐσίγησαν· οἱ θάλλοντες ὑπερφρικίων κλῶνες,
Κι' ὁ γεωργὸς ἀκολουθῶν τὸ ἵσυχόν του βῆμα,
Τῶν εὐτυχῶν ὀνείρων του ἐξήλιττε τὸ νῆμα.

III.

Ἐπανελήφθη ὕστερον, χυθὲν ἐπὶ τῶν φύλλων,
Ἄσμα γλυκὺ, περιπαθὲς, λαρύγγισμα ποικίλον.
Ἡ μία πρῶτον ἔψαλε τῶν δύο ἀηδόνων,
Καὶ ἔλεγ' εἰς τὴν φίλην τῆς αὐτὰ σχεδὸν μὲ πόνον.
«Ματαίως οἱ μελωδικοὶ τοῦ στήθους στεναγμοὶ μου
Παννώχιοι κυλίσονται καὶ φεύγουν, ἀδελφὴ μου·
Ὡ! ὑπὲρ τίνων ἀγρυπνῶ ἐπὶ τῶν νέων κλάδων
Περίλυπον ἐγὼ πτηνὸν εἰς τὰς ἐρήμους ἄδων;»

IV.

«Τοῦ δάσους ἡ στρωμύλ' ἤχῳ τοῦς φθόγγους μου
[ἀκούει,
Ὁ ρύαξ ποῦ μοιρολογεῖ καὶ τὰς ἰτέας λούει,
Ὁ κυανόχρους οὐρανὸς καὶ οἱ χρυσοὶ ἀστέρες,
Καὶ τῆς νυκτὸς οἱ φρίσσοντες εἰς τὰς ἀκτὰς ἀέρες.
Αὐτοκτονοῦμαι ψάλλουσα ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου·
Οὐδένα ἔχει θαυμαστὴν ἡ ὑψηλὴ φθὴ μου.
Αἱ ἐρωτόληπτοι ψυχαὶ ποθῶ νὰ μ' ἀκραῶνται,
Κ' ὑπὸ τῶν φυλλωμάτων μου τὴν δρόσον νὰ πλα-
[νῶνται.»

V.

«Ποθῶ ν' ἀφίνουν οἱ σοφοὶ τὰ σπουδαστήριά των,
Συρρέοντες ἀκραταὶ τῶν νέων μου ἁσμάτων·
Κ' οἱ ποιηταὶ ἐμπνεύσεως ἐμφορημένοι θείας
Νὰ μὲ ὑμνῶσιν αἰδοῦν νυκτερινῆς μαγείας.
Ἄντι τ' ἀγνά μου ἄσματα νὰ καταπίν' ἡ λήθη,
Θέλω νὰ θέλω τὰς ψυχὰς, τὰς πόλεις καὶ τὰ πλήθη.
Ἄς φύγωμεν, ὦ ἀδελφὴ, ὅπου μὰς κράζ' ἡ δόξα,
Ὅπου τῆς λήθης καθ' ἡμῶν ἀνίσχυρα τὰ τόξα.»

VI.

—«Ὡ! ὄχι, ὄχι ἀδελφὴ,» ἡ ἄλλη ἀπεκρίθη,
Τί θέλομεν τὸν θόρυβον, τὰς πόλεις καὶ τὰ πλήθη;

Ὡ! ἀγαπῶ τοῦ δάσους μας τὸ ἄσυλον τ' ἀρχαῖον,
Τὴν μεσημέριαν σκίασμα πικρὸν εἰρηναῖον,
Ὁ ἀστερόεις οὐρανὸς τὴν νύκτα μὲ μαγεύει,
Κ' ἐνῶ τὸ πᾶν θρησκειτικὴ γαλήνη κυριεύει,
Ἐφῶνῳ πρὸς τὸν Ἐψιστον τὴν ταπεινὴν φωνὴν μου,
Καὶ ψάλλω τὸν μελωδικὸν, ὦ φίλη, προστυχὴν μου.»

VII.

«Ἐγὼ τὴν ψῆφον τῶν θνητῶν, τὴν φήμην νὰ θη-
[ροῦσω;
Τὸ δάσος μου νὰ στερηθῶ δὲν θὰ συγκατανεύσω.
Εἶμ' εὐτυχὴς καὶ ἀγαπῶ νὰ ψάλλω ἐν ἀνέσει,
Ἐὰν ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος μ' ἀκούσῃ κ' ἐπαινέσῃ
Τὸ ἄσμα μου, εὐχαριστῶ τὴν ἀγαθότητά του.
Ἐὰν δὲν ἔλθῃ, ἐλεῶ τὴν νηπιότητά του·
Τότε οὐχ ἔττον εὐτυχὴ ἡ φύσις μ' ἀκραῶται,
Ὁ ὕμνος μου πρὸς τὸν Θεὸν ἐνῶ ἀναπετάται.»

VIII.

—«Ἡ δυστυχὴς! τὸ λογικὸν βεβαίως ἐστερήθη!»
Εἶπεν ἡ πρώτη ἀηδὼν κρυφίως· «Τὴν εὐήθη
Αὐτὴν ἐγὼ κατὰφρονῶ, ὦ φίλη, εὐτυχίαν.
Λίσθάνομαι ὠθοῦσάν με λαμπρὰν φιλοδοξίαν.
Ἀναχωρῶ, φιλτάτη μου, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων,
Ἐγίαινε, τὸν ἔρημον αὐτὸν σ' ἀρίνω τόπον.»
Καὶ τὰ πτερά της ἠνοιξεν εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὔρας,
Κ' εἰς τὰς ἐκτάσεις τῆς νυκτὸς ἐπέταξε τὰς μαύρας.

XI.

Ἦδῃ ὁ κράκτις τῆς αὐγῆς εἰς τὰς σκιάς ἐλάλει,
Καὶ εἰς τῆς ἀηδόνος μας τὰ ὄμματα μεγάλη
Καὶ κοιμωμέν' εἰς τὴν σιγὴν ἀνεκαλύφθη πόλις.
Ἐπόκωφοι πλὴν θόρυβοι ἐγείροντο καὶ μέλις
Τὸ λυκαυγὲς διέλαμπε καὶ μαύρου καπνοῦ στήλαι·
Ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἐστιῶν ἀνῆρχοντο καμπύλαι,
Καὶ διασκορπιζόμεναι ἀπὸ πνοὰς ἀέρος
Ὡς νέφη ἐξηπλόνοντο ἐπάνω τοῦ αἰθέρος.

X.

Ἡ ὀδοιπόρος ἀηδὼν βραθύμως πλανωμένη
Εἰς ὑφορῶν δώματος τὴν στέγην καταβαίνει·
Καὶ τὸ ἀκρατήριον προσμένουσα τὸ νέον
Ἐκ τῆς ἐρήμου σκοπιάς μὲ βλέμμα σιγαλέον
Τὴν ἐξυπνοῦσαν θεωρεῖ τριγύρω αὐτῆς πόλιν·
Καὶ βαθμηδὸν τὴν ἐκτασιν πληροῦσιν αὐτῆς ὄλην
Γυναῖκες, ἄνδρες, γέροντες καὶ θύασσοι παιδίων,
Ἄναλαμβάνων ἕκαστος τὸν καθήμεραν βίον
Πληροὶ θορύβου τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας, ὅπου
Ἄνακινούνται αἱ διπλαῖ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου.

XI.

Οἱ κώδωνες περιχοῦν τῶν κωδωνοστασιῶν,
Καὶ ἤχον ἀναπέμπουσι πρὸς τοὺς αἰθέρας θεῖον·
Ἐπὶ τοῦ ἀκμῶνος κροτεῖ βαρύγδουπος ἡ σφύρα,
Καὶ κυβερνῶντ' αἱ μηχαναὶ ἀπὸ τὴν σοφὴν χεῖρα
Καὶ τρέχουν τοῦ μηχανικοῦ τὸ φλογερὸν τῶν βῆμα
Ἐθούμεναι ὑπὸ ἀτμοῦ συμπεπηγμένον κῦμα.
Τὰ πάντ' ἀναλαμβάνουσι τὸν ροῦν τῆς προτεραιίας,
Τῆς ἀνθρωπίνης ὄργανα γινόμενα ἰδέα.

XII.

Ἐν τούτοις τὸ παράτολμον πτηνὸν τῆς μοναξίας,
Ἄσύνθητες τῆς γενικῆς αὐτῆς ἀνησυχίας,

Παισμονῆς πλήρες ἤρχισε τὸ ἄσμά του νὰ ψάλλῃ.
Ἄλλ' ἄρ' ἀ γέ τις δύναται βεβαίως ν' ἀμφιβάλλῃ
Περὶ τῆς τῶσθε τοῦ πτηνοῦ ματαίως ἀποπείρας;
Τοιαύτας ὥρα· αἱ χορδαὶ κροτοῦντ' εὐήχου λύρας;
Πλὴν τοὺς ψαλμοὺς τῆς ἔχυνε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
Ὁ μέλας πέπλος, μέχρ' οὐ ἠπλώθη τῆς ἐσπέρας.

XIII.

Πλὴν τίνας ἄρα ἐθελξεν ἡ ἀηδὼν τὰ ὦτα;
Εἰς ὕλικούς περισπασμούς τὰ πλήθη κεκυφῶτα,
Τὰς ἡδονὰς θηρεύοντα καὶ τὸ στιλπνὸν χρυσαῖον,
Ἐψήφισταν τὸ κελαδοῦν μελωδικῶς στρουθίον.
Ματαίως ἡ ἀρμονικὴ ἐλάλησε φωνήτου,
Μελαγχολίαν ἐσταξεν ὑγρὰν οἱ ὀφθαλμοὶ του.
Ἄλλ' αἰφνης τῆς καρδίας του ἡ θλίψις μεταβλήθη,
Καὶ ὁ θυμὸς του εἰς στροφήν τοικύτην ἐξεχύθη.

XIV.

• Ἡ δόξα, καὶ ἡ ποίησις! ὡς φάντασμα ὀνείρων
Παρήλθον, ἐζητησίθησαν, ὡς τὸ τῶν ῥόδων μῦρον!
Παρήλθε φῶ! ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ ἀρμονία
Εἰς τὰς καρδίας τῶν θνητῶν ἀντήχει κ' ἐνθουσία!
Καὶ τὰς ψυχὰς ἀνέφλεγε πρὸς ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις.
Τῆς τρυφῆς τῶρα, τοῦ χρυσοῦ δεσπόζουσαν αἱ θηρεύσεις
Καὶ τοὺς ματαίους ὕλιστάς ἡ μούσα δὲν εὐφραίνει,
Καὶ πένθιμος ἡ ποίησις τὰ ὄρη ἀναβαίνει.

XV.

• Ὡ θλίψις! ὦ κητήφεια! παρήλθ' ὁ καιρὸς πλέον!
Μάτην πληρῶ τὰς ἀκοὰς μετὰ ψαλμῶν ματαίων.
Τὰ στήθη φλέγει σήμερον ἡ δίψα τοῦ χρυσαίου.
Μετὰ περιφρονήσεως ὠθεῖται ἀπαισίου
Πᾶν βλάστημα τρεφόμενον ὑπὸ τῆς εὐφύιας,
Καὶ θνήσκον σχεδὸν ἀγνωστον ἐντὸς τῆς κοινωνίας,
Ἀφ' ἧς ἀνίπταται γοργῶς ἐν μέσῳ τῶν ἀέρων
Εἰς μόνος ἦχος ἀμύσσοις • Τὸ ὕλικόν συμφέρον!

XVI.

Εἰποῦσα ταῦτα ἐφυγε τὴν τύρβην τῆς πληθῆος,
Ἀπέπτη εἰς τὸ δάσος τῆς ὑλιμμένα ἐγκαρδίας.
Τὰ ἄσματά της ἔπαυσε, τὸν βίον ἀπεστράφη,
Κ' εἰς μοναξίαν ἀναυδοῦ ἀπέθανε κ' ἐτάφη.
Ἄλλὰ ἡ ἄλλη ἀηδὼν, σεμνὴ κ' εὐφρονότερα,
Διήγαγ' ὑπὸ τὰς σκιὰς τοῦ δάσους ελευθέρα,
Τὰ ἄσματά της χύνουσα ἐν μέσῳ τῆς εἰρήνης
Πλήρης ἐμπνεύσεως ἀγνῆς, σιγῆς καὶ εὐφροσύνης.

XVII.

Καὶ ἐψάλλε τὴν ἱερὰν τῶν μεσανύκτων ὥραν,
Τὸ ἄστρον τὸ φωταγωγοῦν τὴν οὐρανίαν χώραν,
Τὸ φωτεινὸν μετέωρον ποῦ φεῖγ' εἰς τὰς ἐκτάσεις,
Καὶ ἔχυνε τὸ ἄσμά της εἰς εὐσεβεῖς ἐκστάσεις.
Πότ' ἐκελάδει τὴν θερμὴν ἐλπίδα, τὴν εἰρήνην
Καὶ τὴν χαρὰν τὴν εὐγενῆ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην,
Καὶ πότε μὲ τοὺς στεναγμούς της αὔρας ἐμελῶδει
Τὸν ἔρωτα τὸν παίζοντα μὲ τ' ἀνθη τὰ εὐώδη.

XVIII.

Ἡ μελωδία ἐῤῥεεν αὐτῆς ἐπιχαρίτως
Ἐπανελάμβαν' ἡ ἠχὼ τοὺς φθόγγους της ἀρρήτως.
Τὰ ἀνθη τὴν ἐμύρονον, τὸ ἄστρον ἐρωτύλον
Μὲ φῶς ἀγνὸν τὴν ἔλουε, μὲ φίλημά τι φίλον
Καὶ τὴν γαλήνιον φωνὴν μὲ τέλειν ἠκροῶτο,
Ἦτις πρὸς τὰ οὐράνια πελάγη ἐπετάτο,

Ὡς προσευχὴ γλαυκώπιδος παρθένου ἀγρυπνοῦσης
Καὶ τὴν ψυχὴν εἰς ὄνειρα ἐρώτων βυθίζούσης.

Μαρτίου, Σεπτέμβριος 1851.

X. Δ' ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΔΙΑΦΩΡΑ.

—*—

Ἐκτάσις τῶν σήμερον ὑπαρχόντων ἀπανταχοῦ γῆς σιδηρῶν δρόμων.

—o—

Κατὰ τὴν νεωτέραν καταμέτροσιν τῶν σιδηρῶν δρόμων, τὴν γενομένην ὑπὸ ὄλων τῶν ἐπικρατειῶν, ὅσαι ἔχουσι τοιούτους δρόμους, ἡ ὕλικὴ αὐτῶν ἀπανταχοῦ γῆς ἐκτάσις συμποσοῦται εἰς 40,550 χιλίόμετρα, ἦτοι:

Εἰς τὰς Ὁμοσπόνδους πολιτείας τῆς Ἀρκτικής Ἀμερικῆς	16,452.
Εἰς τὴν Ἀγγλίαν	11,200.
Εἰς τὴν Γερμανίαν	8,547.
Εἰς τὴν Γαλλίαν	3,472.
Εἰς τὴν Βελγικὴν	851.
Εἰς τὴν Ῥωσίαν	320.
Εἰς τὴν Ἰταλίαν	272.

Ἄν εἰς τὴν σφαιρὰν μας ὑπῆρχε ζώνη τις ἐπιπέδεια νὰ δεχθῆ τοιαύτας σιδηρᾶς τελείας καθ' ὅλην τῆς γῆς τὴν περίμετρον, καὶ ἀπαντες οἱ ἤδη κατασκευασθέντες σιδηροὶ δρόμοι ὑπῆρχον συνεχεῖς ἐπὶ τῆς ζώνης ταύτης, τὸσάυτη εἶναι ἡ ἐκτάσις αὐτῶν, ὡς οἱ ἄνθρωποι ἠθέλον εἰμφορεῖ ἤδη νὰ περιτρέχωσιν ὅλην τὴν γῆν ἐπὶ ἀτμαμάξης.—Ἐπειδὴ ἡ ἀπαιτούμενη δι' ἕκαστον χιλίόμετρον δαπάνη εἶναι, κατὰ μέσον ὄρον, 400,000 φράγκων, ἡ ὅλη ἀξία τῶν ἤδη ἐτοιμῶν σιδηρῶν δρόμων ἀναβαίνει, εἰς τὸ ὑπέρογκον ποσὸν τῶν 16,220,000,000 φράγκων. Καὶ ἐν τοῦτοις καθ' ἕκαστην νέου κατασκευάζονται τοῦτοι δρόμοι, οἱ δὲ ὑπάρχοντες θεωροῦνται ὡς μικρὰ ἀρχὴ τοῦ τρόπου ταύτου τῆς συγκοινωνίας.

—o—

Ἐνῶ ἡ Ἰατρικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνοῦ καὶ ἡ νομικὴ ἀναδεικνύουσι, κατὰ πάντα ἐνιαυτὸν, οὐκ ὀλίγους διδάκτορας, τὸ φιλολογικὸν τμήμα τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς δὲν ἔστεψεν ἄχρι τοῦδε εἰμὴ δύο μόνον, τὸν Εὐθύμιον Θεοδώροπουλον, ἐκ Δημητσάνης, ἀποθανόντα πρὸ τινῶν μηνῶν, καὶ τὸν ἐσχάτως ἀναγορευθέντα Παναγιώτην Κουπιτώρη, Ἰδρυκίον. Τοῦτο δὲ, διότι ὁ φιλολογικὸς ἀγὼν δὲν ἀπέδη εἰσέτι ἐν Ἑλλάδι ἀργυρίτης, ἀλλὰ ἀπλῶς φυλλίτης εἶναι ἀκόμη δι' αὐτὸ τοῦτο ὁμῶς καὶ ἡ κυβερνήσις καὶ τὸ κοινὸν ὀφείλουσι νὰ ἐμφυχώσωσι παντὶ σθένει τοὺς νέους, οἵτινες ἔχουσι τὴν γενναϊότητα ν' ἀσπάζωνται τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἀνωτέρας παιδείας, διότι ἂν ἡ Ἑλλὰς ἔχη χρειαὴν νομικῶν καὶ ἰατρῶν, ἔχει πρὸ πάντων χρειαὴν τῆς γλώσσης της, ἡ δὲ γλώσσα αὕτη λατρεῖται καθ' ἕκαστην ὑπὸ τοσοῦτων πολέμιων, ὥστε ἀνάγκη τῇ ἀληθείᾳ νὰ αὐξήσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν φρουρῶν αὐτῆς.

—o—